

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XXI; številka 487 datum 23. 7. 2017

ATEIST ... Ni ga med krščanskimi starši, ki bi želel, da njegov otrok postane ateist ali kako drugače odpade od vere. Kot mama – *sicer še majhnih otrok* – si lahko tudi sam predstavljam težo in bolečino tovrstne odločitve. Seveda se vsi po vrsti trudimo, da do tega ne bi prišlo. **Da bi se naši otroci zaljubili v Jezusa. Maše, molitve, slavljenja, pogovori, naši (včasih štorasti) zgledi, vsakovrstna cerkvena ponudba – vsa ta mala srca rahlja za bodočo milost (odrasle) vere.** Rahlja, pravim, kajti nekateri otroci bodo morda kljub temu nekoč v življenju za seboj trdno zaprli cerkvena vrata. Seveda vedno ne bo šlo za hudo krizo vere. Za najstnikovo izjavo »*Ne grem k maši*« se lahko skriva tudi kakšen veliko bolj »*banalen*« razlog. Morda odraščajočemu naraščaju ni všeč domači župnik ali občestvo. Morda se – letom primerno – upira vsemu po vrsti. Lahko pa se je, recimo, začuden ustavil pred kakšno zanj nerešljivo versko dilemo, kot je npr. ta, zakaj Bog dopušča toliko trpljenja. Razlogov je brez števila. A ko se s takšno izjavo postavi pred nas, je skrajni čas, da mu (še enkrat) **povemo kaj iz lastnega prijateljstva z Bogom.** In da postanemo radovedni. »**Kaj te v Cerkvi moti? Kateri dvomi te oddaljujejo od vere? Kdaj v preteklosti si se Bogu čutil najbližje?**« V njegovih odgovorih bomo gotovo našli marsikaj znanega, kajti tudi sami smo imeli (*ali še imamo*) svoje boje, dvome in temne noči vere, pravita Jim in Lynne Jackson, ki imata tri odrasle otroke, in v isti sapi poudarjata, da moramo **s svojim otrokom v vsakem primeru ostati na isti strani.** Kajti – tudi če otroci vendarle kdaj (*kljub vsemu*) zapustijo vero svoje družine, jih najpogosteje pripelje nazaj prav njihov občutek, da so starši kljub kočljivi situacij z njimi ohranili »*ljubeč in odprt odnos*«, je v večdesetletni raziskavi ugotovil Vern L. Bengston. **Bližina – presenetljivo – statistično pretehta celo argumente ali redno versko prakso staršev. Bližina in seveda molitev. »Prepričan sem, da nihče, ki izreče očenaš, ne ostane brez božjega odgovora,«** pravi Adrian Galbas. »**A morda bomo šele po smrti izvedeli, kaj so pomenila vse tiste dolge ure ali leta molitev.**« Če otrok odide od Boga, boj za njegov nebeško prihodnost ni le naš. Vrnitev je namreč vedno mogoča. Tudi pet minut »*pred*« ... Ali – kot je svoji odrasli hčerki dejala njena mama: »**SPOŠTUJEM TVOJO ODLOČITEV, A BOG S TEBOJ ŠE NI KONČAL.**« Darja Šneberger Brežnik

Pon., 24. 7.
Krištof

Ob 19. uri
za + Mileno Hudernik in Jožefa

Tor., 25. 7. JAKOB, st.	Ob 19. uri za + Ano Osvald in vse + na Vetušekovem
Sre., 26. 7. Joahim in Ana	Doma ne bo daritve – sv. maše!
Čet., 27., 7. Gorazd in Kliment	Ob 19. uri Za + očeta Jakoba Krautbergerja in Janka
Pet., 28. 7. Viktor	Ob 19. uri Za + Jakoba Mlheliča
Sob., 29. 7. Marta	Doma ne bo daritve – sv. maše!
Ned., 30. 7. 17. NEDELJA MED LETOM Ob 8. uri za + Leopoldino Roškar ter Marto, Gabrijelo in sorodnike Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + Ano Vodušek in vse + Kodreževe	<i>Današnji človek je pogosto izgubljen, odtujen sebi in drugim, izgubil je življenjsko smer in smisel. Ne ve ne kod ne kam, kakor mladi Salomon, o katerem beremo v prvem berilu današnje nedelje. Bog nas je določil, naj bomo podobni njegovemu Sinu Jezusu. Bodimo mu podobni v njegovi življenjski izbiri: »Moja jed je, da izpolnjujem voljo svojega Očeta.« Pravo smer in smisel svojega življenja bomo našli v istem vzorcu: če bomo odkrili, kakšen načrt ima Bog z nami, in ga z vso voljo izvrševali. Cerkev je podobna hišnemu gospodarju, ki prinaša iz svojega zaklada novo in staro. Prinaša predvsem Božjo besedo, ki je stara, a hkrati vedno nova in živa. V njeni luči osvetljuje dogodke in razmere vsakokratnega časa. Odkriva nam pot do skritega zaklada in dragocenega bisera – do Boga in njegovega kraljestva. Če zgrešimo pravo pot ali napravimo ta zakladi, nam vsi drugi zakladi ne bodo nič pomagali. Če ljubimo Boga, nam vse pripomore k dobremu, pravi sv. Pavel v današnjem berilu. Ljubezen do Boga in bližnjega je tisti predznak, ki določa, koliko so vredna naša dejanja. Poletni počitniški dnevi so nam lahko v korist, sprostitvev, počitek ali pa v telesni in duševni propad. Izkoristimo proste poletne dni za to, da iščemo in odkrivamo resnične in ne lažne zaklade. Trudimo se zanje, kajti iz truda se nato rojeva tudi pristno veselje. Ne pozabite: v naši neposredni bližini se skrivajo veliki zakladi, le odkriti jih je potrebno ter se nad njimi iskreno razveseliti. Po: TV Slovenija, Ozare, 1995</i>

Po tvoji dobroti se smemo opoldne odpočiti ... Tako molimo pri opoldanski molitveni uri v sredo prvega tedna. In kakor ima vsak dan svoj »poldan«, ko sonce najvišje stoji, tako ima svoj »poldan«, ko sonce najvišje stoji, tudi vsako leto. Sonce in luno je Gospod ustvaril, »da bi ločila dan od noči in bi služila za znamenja in čase, za dneve in leta« (1 Mz 1,14). O soncu piše modri Sirah: »Ko sonce vzhaja, izžareva toploto; kako čudovito je delo Najvišjega! Opoldne razžarja zemljo, kdo more obstati pred njegovo vročino?« (Sir 43,2-3). Zimski poldnevi pri nas niso tako hudi, poletni poldnevi pa tudi nam kličejo v spomin preroka Jona, ki mu je sonce pripekalo na glavo, da je od vročine medlel in si želel smrti: »Bolje mi je umreti, kakor živeti!« (Jon 3,8). Veliko hujša kakor sončna vročina in pripeka pa je seveda pripeka in vročina, ki nam jo povzročajo vsakdanje skrbi,

obveznosti in naloge. Kakor piše apostol, potem ko našteje vse preizkušnje in grožnje, ki se dan za dnem zgrinjajo nanj: **»Zraven tega, kar me povrhu zadene, imam vsakdanji opravke, skrb za vse Cerkve. Kdo je slaboten in bi jaz ne bil slaboten? Kdo se pohujšuje in bi mene ne peklo?«** (2 Kor 11,28). Komu, drage sestre in bratje, niso znane vročine in pripeke, ki jih našteva in prenaša apostol: **»s trudi čez mero, z ječo čez mero, z ranami v izobilju, pogostoma pod smrtno grožnjo«** (2 Kor 11,23). Ves predan Gospodu in njegovemu poslanstvu: **»Toda mislim, da življenje zame nima nobene vrednosti, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da izpričam blagovest o Božji milosti«** (Apd 20,24). Pri vsem tem pa apostol ne pozablja, za koga dela in v čigavih rokah je: **»Zatorej ni nič ta, ki sadi, in nič ta, ki zaliva, ampak ta, ki daje rast, Bog«** (1 Kor 3,7). In prav zato sta se Pavel in Barnaba ob sklepu prvega misijskega potovanja in povratku v Antiohijo **»izročila Božji milosti za delo, ki sta ga opravila«** (Apd 14,26). In apostol Peter naroča svojim naslovljencem: **»Ponižajte se torej pod mogočno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša. Vse svoje skrbi preložite nanj, kajti on skrbi za vas«** (1 Pt 5,6-7). Drage sestre in bratje! Tako naš vsakdanji kakor naš letni počitek naj nas spominja, da s svojo skrbjo ne moremo dodati niti enega komolca ne svojemu življenju (Mt 6,27) ne nebeškemu kraljestvu: **»Ubogi hlapci smo, storili smo, kar smo bili dolžni storiti«** (Lk 17,10).

Vzemimo za svoje besede, ki jih je Gospod namenil ženi, ko ga je mazilila:

»KAR JE MOGLA, JE STORILA« (Mr 14,8). mskr. dr. Jurij Bizjak koprski škof

Pon., 31. 7. Ignacij Lojolski	Ob 19. uri za + Antona Razdevšeka
NAMEN APOSTOLATA MOLITVE	Da bi umetniki našega časa s svojo posebno obdarjenostjo pomagali slehernemu človeku odkrivati lepoto stvarstva.
Tor., 1. 8. Alfonz M. Ligvorij	Ob 19. uri za + Marijana Vogrinca ter Marijo in Feliksa Vadnerja
Sre., 2. 8. Evzebij	Doma ne bo daritve – sv. maše!
Čet., 3. 8. Lidija	Prvi četrtek - ob 19. uri Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter priprošnjo
Pet., 4. 8. Janez M. Vianney	Prvi petek - ob 19. uri za + Hildo Hudej
Sob., 5. 8. Ožbolt	Doma ne bo daritve – sv. maše!
Ned., 6. 8. JEZUSOVA SPREMENITEV NA GORI	"Pojdi! To je zaslišal Abraham potem, ko se je ravno udomačil v poznanem. "Pojdimo," so zaslišali Peter, Jakob in Janez, ko jih je Jezus peljal na visoko goro. Božji glas vedno prebuja in spravlja na pot. Iz ustaljenega, udomačenega, zastarelega, poznanega, v novost, kajti <u>Kristus je novost! Evangelij je novost!</u> In blagor tistemu, ki si upa zapustiti vse, kar je poznano in stopiti v deželo, ki jo bo On šele

Prva nedelja – darovanje za novo kurilnico (Ribnica na Pohorju) in za potrebe župnij

Ob 8. uri za + stare starše in starše Arl ter teto Ano

Ob 10. uri na Sv. Antonu za + starše, sestre in brate Sedovnik

pokazal. Ko se je Abraham odpravljal na pot, ni vedel, kam ga bo ta pot pripeljala, ni imel pred seboj zemljevida in z rdečo barvo zarisane poti, ki naj jo prehodi. Pri Bogu ne gre tako. **Božji "gps" je drugačen.** Pokaže en korak naprej. In predvsem kliče: **"Pojdi"** takrat, ko cesta še ni jasna in je Obljubljeni dežela še vedno zgolj obljuba, ki se še mora izpolniti. **Moč vere je v koraku**, ki se zgodi takrat, ko vlada tema in ko cesta še ni poznana. **Vera je torej hoditi in poslušati ...** Po takih ljudeh namreč lahko Gospod resnično naredi "velik narod", jih blagoslovi in po njih razlije blagoslov na vse rodove. To so **ljudje svobode, ljudje hoje in ljudje vere.** Peter, Jakob in Janez so prav tako šli, ne da bi točno vedeli kam in kaj jih tam čaka. **Zaupali so.** Dovolj so že poznali svojega Učenika, da so ga vzeli zares in šli. In tam, nad dolino vsakdanjika, jim je bil vneprej dan pogled, ki ga je za vse nas Kristus pridobil na križu - **pogled krsta, pogled, ki je ponovno očiščen greha in vidi tako, kot vidi Oče.** Te Očetove oči že sedaj vidijo vsakega od nas v tej slavi, ki nam je pripravljena od začetka. Vidi nas v poveljani podobi in tako z nami tudi ravna. Pomembno je zato hoditi "na goro", se zadrževati pod pogledom Očeta, ki vidi čisto in poslušati Glas iz oblaka, ki je jasen. Pomembno je pustiti, da **nam vrača pogled**, ki ga dolina skuša zamegliti. Nato pa je pomembno, da se **vrnemo v to isto dolino s pogledom "gore"**. **Blagor torej nam, ko bomo upali vstati in iti.** Iz poznanega v neznanu. Zaradi Glasu. Iz domačega v nedomače. Zaradi Glasu. In **blagor nam, ko bomo v tej dolini življenja na vse gledali s tem novim, duhovnim pogledom, ki v vsakem že vidi tisto, k čemur je poklican od začetka sveta!** Na tvojo Besedo ...

Vedno sem mislil (in se očitno motim!), da se Slovenci odlikujemo v jamranju. Kaže, da je to precej splošna lastnost sodobnega človeka. Znani italijanski psiholog je papežu podaril plakat z naslovom: **JAMRANJE PREPOVEDANO!** Papežu je bil plakat tako všeč, da ga je obesil pred vhodnimi vrati v svoj kabinet.

JAMRANJE PREPOVEDANO

Prvo pravilo za osebno zdravje in dobrobit

Kršitelji so v nevarnosti, da se kronično smilijo sebi ter posledično bolehalo za slabo voljo in zmanjšano sposobnost za reševanje življenjskih zapletov.

Kazen se podvoji, če se jamranje izvaja ob prisotnosti otrok.

Da bi sebe presegali je potrebno pozornost usmeriti v lastne sposobnosti in se ne ustavljati ob osebnih omejitvah.

Zatorej: nehaj jamrati in naredi nekaj, da bo tvoje življenje lepše.